

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Trioletti.

XI.

Pustite me, oj jasni vi spomini,
Vi zadnji žarki sreče ste nekdanje,
Nesrečnež več ne upa slepo vanje,
Pustite me, oj jasni vi spomini,
Saj vse zginolo je kot krasne sanje,
Spomin mi le živi o Jakobini.
Pustite me, oj jasni vi spomini,
Vi zadnji žarki sreče ste nekdanje.

XII.

Edin si bil na svetu ti zaklad
Brez tebe mi živeti moči ni,
Na vek gasno mi kmalu že oči
Edin si bil na svetu ti zaklad.
A naglo nada, up sladák zbeži,
Jesenski se ti v dušo vleže hlad.
Edin si bil na svetu ti zaklad
Brez tebe mi živeti moči ni.

XIII.

Trda mi je preveč usoda,
Ko sam v življenje blodim pot,
Teman mi je najslajši kot,
Trda mi je preveč usoda.
Spomladi klije cvet povsod,
Ni mar mi novega preroda,
Trda mi je preveč usoda
Ko sam v življenje blodim pot.

XIV.

Raste naj in cvete njena sreča,
Dasi moja je za vedno strla,
Da le sreča njena ni umrla
Raste naj in cvete njena sreča.

Brez skrbij naj bi v življenje zrla
Ogne naj se je bolest moreča,
Raste naj in cvete njena sreča.
Dasi moja je za vedno strla.

XV.

Iz srca ona ni mi še zginola
O njej še sanjam ven in ven,
Čprav že stopi v vrsto žen,
Iz srca ona ni mi še zginola,
Duha mi moč že davno je vsahnola
In sam postajam tožen, len,
Iz srca ona ni mi še zginola,
O njej še sanjam ven in ven.

XVI.

Čelo zgodaj se mi je stemnilo,
Suho je oko, obraz mi je mračan,
V mladih dneh že duh mi je motán,
Čelo zgodaj se mi je stemnilo.
Loti večkrat duše se obup teman,
Saj me nikdar ni dekle ljubilo
Čelo zgodaj se mi je stemnilo
Suho je oko, obraz mi je mračan.

Epilog.

Čprav imeniten nisi triolet
Bom zval se vedno mojster trioleta
Kot zval je Schlegel mojster se soneta,
Čprav imeniten nisi triolet.
I vam dekleta, slava bode peta,
Povsodi slavil Vas bode nekdej svet.
Čprav imeniten nisi triolet
Bom zval se vedno mojster trioleta.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Ko so na Dunaji dogotovili blestečo palačo, v kateri zborujejo naši poslanci, čital sem v raznih nemških listih nove dragocene zgradbe ocene. Vsi časopisi so hvalili lepi slog, bogato upravo, vsi bili pa tudi v tem jedini, da novi parlament nema prave akustike. Vest ta bila mi je nevšečna in mislil sem si: Škoda, ako se pri tolikih milijonih niti za akustiko ni skrbelo.

Vse obžalovanje ne pomaga čisto nič. Parlamentska palača zares nema več prave akustike. V njej zamrznili so glasovi zastopnikov narodov in Taaffeovo „glumišče“ zdi se mi popolnoma podobno brlogu leva v bajki: Veliko sledov vidi se vanj, iz njega pa ni nobenega.

Narod naš je kaj tacega že davno slutil. Zato je modrost narodova obrodila znani pregovor: „Kdor hoče iti na Dunaj, mora pustiti trebuh od zvonaj“. In res, na Dunaj poslali smo jih že mnogo, a trebuha še nihče ni pustil zvonaj, najmanj pa dragi nam prijatelj, kanonik Klun.

Jaz si kanonika Kluna brez trebuha sploh misliti ne morem. To je njegov neizogiben atribut in grof Taaffe hvali vsak dan Boga do komolca, da ima večinoma take ljudi okolu sebe, ki dobro prebavljajo, ki so okroglih rudečih lic, imajo košat trebuh, kateri imajo prave pojme za vse naslade, ki jih ponuja Dunajski „Graben“ in „Café Lafferl“ in kateri naposled po končanem stereotipnem dnevnem programu slakko spé, ne meneč se za to, so li v prvem ali dvanajstem letu vlade Taaffeove, so li volilcem svojim prinesli kaj pozitivnega, ali pa tirali le „politiko prazne roke“.

Jaz, ki po tonzuriranega dnevnika besedah spadam mej „kratkovidne slovenske politike“, o tem niti črhnuti ne smem. V tej zadevi imajo pristno sodbo le „Slovenčevi“ dalekovidni politiki, à la Kolar, Kalan in Kržič. Ti gospodje so dan na dan k ministru Taaffeu povabljeni na črno kavo in pri tej priliki izvedo vse tajnosti našega državnega „parizarja“. Presrečni ljudje, a neizmerno skopi, ker vso dalekovidnost svojo skrivajo vedno pod jezuvitski svoj polovnik! Jaz vsaj njih dalekovidnosti v praktičnem življenju še nesem zapazil, gledam pa dan na dan, kako se, kakor pod . . . . muhe usiljujejo nemškim konservativcem, kako hodijo na Dunaj in nazaj brez družega smotra, nego, da ob lepem modrem Dunavu udobno, nekateri uprav sfbarski žive, nazaj pa se vračajo s praznimi rokami in nemajo niti toliko spoštovanja do volilcev,

da bi jim kdaj polagali račun o svojem delovanju.

Recimo, da sem kot politik res kratkoviden in da ne pojnim globokih načrtov, ki jih je zasnoval kanonik Klun, ki ima morebiti res kak tajni načrt. A zakaj rudečelični gospod Karol s svojim programom ne stopi mej svet? Zakaj pusti svojo luč brleti in nam zavistno prikrija njen sijaj? To nikakor ni prav! To ni niti njemu samemu v korist, kajti skoro bi bili preverjeni, da si on kupiči največje pridobitve le tedaj na svojo glavo, kadar skuša na višjem mestu očrniti in ugonobiti neljubega mu rojaka nasprotnika.

In gospod Klun je vse to prav vestno sporočil svojemu telesnemu glasilu. Kot poslanec se niti sramoval ni tega neuspeha. On si pač misli: „Za me je dobro, za menoj pa potop“.

In kakeršen je ribniški gospod Karol, takšnih je še par družih gospodov, da je meni uprav v srce žal, da so nekateri meni jako simpatični in povsem odlični možje vmes, ki pri najboljši volji ne morejo plavati proti sedanji reki. Teši me samo še upanje, da zadnje karte še nismo izigrali. Kot reservo imamo še Globočnika in Anžokovega gospoda. Oba so klerikalci toli proslavljalji in v zvezde kovali, da se smemo nadejati korenitega preobrata, kadar ona dva odpreta zatvornico svojih ust. Tedaj se nam vremena bodo zjasnila in Taaffe porече: Da nesem ministerski predsednik, bil bi vsaj Globočnik ali pa Povše rad. Zatorej potrpimo, kdo izmej obeh in kdaj bode prebil sedanji parlamentski led.

Kako smo začeli v šolo hoditi?

(Pisarniška premišljevanja; spisal R.)

Oj vi temni, oj vi silni, oj vi prašni akti! Ko se oziram v vas v zatohli pisarni, uhaja mi duh gori v naše pogorje mej temne lesove, zelene pašnike, mej bistre vode in z mahom porasle skale. Koliko je že od tega časa, kar sem vas s pogledom užival! Cvetoča pomlad vas objema, zemlja vriska v pomladnem življenju, misel pa mi želi nazaj v minole, mirne, srečne čase. Kako je že bilo? —

V sedmem letu pričele so se mojega življenja britkosti. Prtene hlačice sem nosil takrat, srajco od trdnega platna, pri kateri gumb za vratom nikdar držati ni hotel, nožice pa so mi bile obute v škornjice, katere so mi v gorenjem delu pri vsakem koraku bile ob suha meča: plek, plek. Takov sem stal pred domačim podom. Solnce pa je lezlo tam za podom nižje in nižje. Senca podova je zakrivala naše tnalno in lezla potem ob konci hiše višje in višje. Kadar pa je prilezla do oken, takrat je bila ura štiri in treba je bilo „gnati“.

„Kdo bo danes gnal“, vprašali so oče prišedši izza vogla ter so me merili od nog do glave. To ni bilo dobro znamenje. Hipoma sem uvidel, da hočejo razodeti velevažen nov gospodarski sklep in da baš sedaj ocenjujejo mojo telesno moč, če bi ista ugajala za opravljanje pastirskega posla ali ne.

Po patrijarhalni navadi opravljal je v našem pogorju pastirski posel sin za sinom. Moj brat, ki je bil dve leti starejši od mene, imel je prvi v oblasti to velevažno skrb. Jaz sem mu dotlej le fakultativno pomagal. Odgovornosti pa nisem imel nobene.

Tisti dan pa so mu opoludne mati natvezili vrečico, da je šel v mlin po otrobe. Zmankalo nam je bilo

svinjske oblode. Ura je bila štiri, senca je to kazala, brata pa le še ni bilo iz mlina.

„No, kdo bode gnal“, oglasili so se iz nova oče; glas je bil že malo bolj gospodarsk; pogled pa je definitivno obtičal na meni. Izprevidel sem, da sem izgubljen. V duši so mi ustale vse podobe goveje razposajenosti naše domače živine, vse preteče nevarnosti pastirskega posla. Ali osrčil sem se, pa sem se zravnal in rekel: „Bom pa jaz“. — „Ti? — Pa ženi!“ In moj pastirski dekret je bil gotov.

Urezali so mi kos ajdovega kruha, dali mi v roke novo brezovo šibo in tako sem imel tudi insignije svojega urada. Imeli smo takrat petero tacih govejih glav, ki so hodile na pašo. Bili sta to dve kravi: sivka in čuha, dva junca: hilec in jelen in jedna telica: mihina. Potem pa sta še spremljevali to goved dve ovci: priža in bela.

Tako sem poznal svoje podložne po imenu. Kedar koli je imel kdo s tira poštenosti zabresti, moral sem ga po imenu zaklicati n. pr.: „Čuha, kam te pes nese, o ti stara kljuka ti!“ Poznal sem dobro iz poprejšnje prakse ves svoj službeni pravilnik. Ali kakovo druhal imel sem pod seboj!

Voditeljica četi je bila sivka. Ta ni bila ravno nepoštena. Starost jo je bila že izpametovala, ni se bodla več z junci, pa tudi bezljati ni več znala. Tem hujša pa je bila njena tovarišica čuha. Hodila je poniglavo. Ali oči so jej zmirom uhajale na desno in levo, če bi se kje videla kakova razvijajoča se zelna glava, kakošna prekla fižola ali pa kaj mlade kuruze. Če se je kaj ugledalo, takrat je po dolgem pogledala mene in če je nisem pazil, prestopila je najbližji prelaz, zavila jo za mejo, iz početka hodila s tihimi, dolgimi koraki, potem pa jo je z rastočo naglostjo ubrala v škodo. In ko sem jo ugledal, bilo je že prepozno. Napolnila si je že bila pregrešni želodec s prepovedano zelenjavo in če so še tako prekle pele po rebrih, ona se ni zmenila za to.

Še bolj hudoben je bil hilec. Imenoval se je tako, ker je bil hilast: zatepen v glavo je nosil kratke tumpaste rožičke. Delal se je zadovoljnega veseljaka. Če je le mogel, privzdignil je rep, malo zamukal in se spustil po grmovji v dir. S tem je zapeljal tudi svojo tovaršijo, razdelil pastirjevo pozornost na razne točke in računajoč na polajšalno okolnost, da so ga sitne muhe v dir pripravile, preril je kar z jednim sunlejem mejo in bil v vinogradu. On je imel poseben sport, ljubil je vinsko trto in za geslo imel narodno pesem: „vinska trta nima grla, da bi sama vince žrla“. Zato pa jo je požrl ali vsaj obžrl on sam.

Jelen bil je, kar se imenuje lep fant. Grešil je bolj iz korajže, kakor vsled požrešnosti. Zato pa je bil najurnejši v diru in nikdar ni dobil več, ko jedno po plečih; kajti predno je v drugič padlo, bil je že za devetim hribom.

Da sem pravičen, omenim še, da je bila mihina še v otročjih letih. Hodila je po navadi nekaj korakov za drugo živino, ker jo je težko dohajala ali pa je morala v svoji otročariji vse oblezti.

Če povem še, da sta bili priža in bela dve neumni ovci, kateri sta le mlado deteljo nad vse ljubili, opisal sem vso svojo armado.

To četo gnal sem torej na pašo. Dovolilo se mi je, da jo ženem v „Jazbine“. To je bila posebna milost. Jazbine imenovala se je prelepa košenica v dolini. S treh strani obdajal jo je gozd, na četrti strani varovala jo je živa meja. Doli v konci pa je izviral prekrasen studenec.

Tu ni bilo živine treba vedno vračati. Od zgoraj si jo zapodil v dolino, sam šel naprej ter jo čez nekaj ur zopet obrnil proti domu z vedno se ponavljajočim klikom: Hej dom, hej dom!

To so osobito razumeli vajeni pastirji, ki so natančno vedeli, kedaj je treba pogledati, če je še hilec ali jelen pri živini. Meni pa se je imelo drugače zgoditi. Prignal sem dokaj srčen do vrha Jazbin in vesel zapodil v dolino. Solnce je vroče pripekalo, muhe so nagajale in, kakor bi je elektrizoval, udrli so vsi moji podložniki na štiri vetrove. Vedel sem poprej le iz pripovedovanja, kaj pomeni: „živina mu je zbežljala“. Sedaj sem to tudi sam poskusil. Kakor bi je razpibnil, tako je vse razbegnilo. V trenutku uvidel sem svoje brezmočje. Pred oči stopila mi je vsa po teh nepokornežih storjena škoda, temni obraz očetov na večer in morebiti še bolj občutljivi nasledki in obup se me je polastil, solze, debele kakor borovnice, udrle so se mi po lici.

Te mladostne solze! Kolikokrat pozneje v življenji bi se bil moral razjokati nad svojimi nezgodami, svojimi nepremišljenimi dejanji, nad nesrečo svojih prijateljev. Ali tedaj mi joku ni bilo več, nekaj tesnega se mi je uleglo na srce in me morilo. Kako je bilo to drugače v mladih letih, ko je s solzo tudi žalost lila iz srca in se duša olehčana oddahnila. Tudi takrat olajšala mi je solza srce. Pogumneje šel sem iskat po grmovji živine. Našel sem staro sivko in poštenega jelena, tudi bela in priža sta me v senci pod leskovim grmom čakali, ali čube, hilca in mihine sem zastonj iskal. Ni jih bilo v sosedovi košenici, ne v detelji, ne v vinogradu. Udal sem se torej v božjo voljo ter šel skesan povedat domov, da sem živino izgubil.

Oče so stali pred hišo in me začudeno pogledali, da pridem ob tako nenavadnem času. Jaz sem s tresočim glasom razložil svoj položaj. Nikdar ne bodem pozabil tega trenutka. Ko sem bil vse dopovedal, pogledali so me oče ne baš častljivo od nog do glave in dejali: „No, za pašo nisi, boš pa študiral!“

Prihodnjo jesen pa so me gnali v šolo v Ljubljano.

Prekasno.

Na Gorenjskem, blizu Škofjeloke, bil je kmet, ki je lepo imetje podedoval, a tudi vse po grlu pognal.

Ko že ni imel več beliča in je namesto rujnega vina pil že samo vodo, vskliknil je necega dne:

„Ko bi bil jaz prej vedel, da je voda tako dobra, bi ne bil nikdar „grunta“ zapil.“

Samo v spomin.

Gospa (kuharici): Kako pa pridete Vi do robca z grofovskim grbom?

Kuharica: Ej, to sem vzela na mojej prejšnji službi samo v spomin! —n—

Enfant terrible.

Mlad gospodič (gospici Milki): „Ah, kako krasne zobke imate, gospica!“

Bratec njen za pečjo: „Ni čuda, saj so vsako noč — v vodi.“ —n—

Moderni Apostata.

(Dolgočasna povest naše dobe, spisal Jean Veritable)

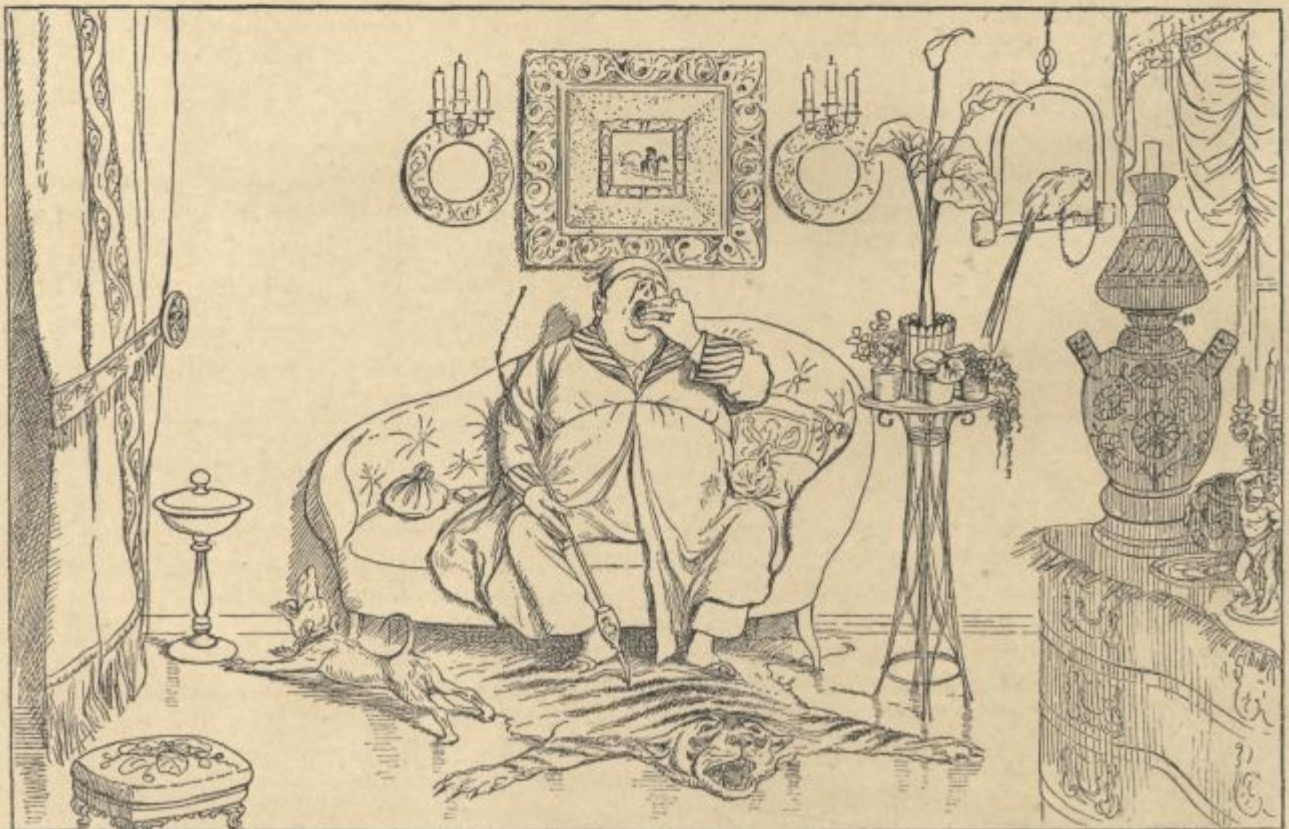
I.

Kar z vremenom pričnimo! . . . Torej! . . . Vreme je bilo slabo jesensko. Dobrotno nebo ni pošiljalo družega na našo zemljo, kakor ljubo mokroto. Ceste v našem trgu že itak niso lepe, tisto jesen bile so od precej oddaljene farne cerkve do sódne hiše jedna luža. Onemeli so že davno žabji kori, proseč in tugujoč v gorkem poletji. Repa na njivah je gnila, krompir črnel. Kadar pa se je poljubilo solncu prodreti oblačni zastor in gosto meglo in pogledati malce na nas mokre zemljane, péle so motike in ženice ječale so pod jerbasi gnilega in črnega krompirja. Slaba jesen je bila! —

O tem pa ni ničesar vedel naš davčni sluga Primož Poreden. Njemu je vsak dan sijalo solnce (kakor se je on račil izražati) i prvega oktobra, ko so prvič zmrzle luže na cesti in burja neusmiljeno barvala nosove in lica, smehljal se mu je veselja široki, ne baš neprijetni obraz. Kako bi se tudi ne?! Ah, dobro se godi gospodu „štajeromcdinerju“, dejali so kmetje navadno, in brezpogojno klanjamo se mi drugi tej trditvi. Samo tedaj se mu je zmrčilo čelo, če ga je kdo uprašal, kako je dobil svoje ime in priimek. Priznati moramo, da je o tem bila vsa vas v neljubi mračnosti. Zlobne duše in teh ni bilo malo, trdile so, da mu je priimek po materi, ker očeta baje ni poznal. Navzlic tej nesrečni okolnosti oženil se je bil in vzel ne ravno mlado, a precej premožno kuharico, katera je rada slišala na gospa Poreden. Prepirla se nista pričetkom mnogo in razumela sta se za silo. Kadar pa se je zatemnilo zakonsko nebo, bil je izvor prepira in jezenošnih oblakov sedemnajstletna Milka, hči gospejine sestre. To sta imela pri sebi, to se pravi, samo ona, on je ni nikdar rad videl v hiši. Oče njen, jej je v Bosni umrl in po njegovi smrti je ona točila vino nekje v mestu. Akopram sta bila Poreden in njega žena trdna, pridna in ona

tudi jako pobožna, njima Bog ni podelil otroškega „žegna“. Kdo je bil kriv temu, molčé vsi viri . . . Praktični in precej skopi Primož ni pregorko ljubil dekleta, tembolj ga je ona. „Eh kaj boš, Primož, sestre hči je in tako jo ljubim, kakor, da bi bila moja“ dejala mu je večkrat. V takih trenutkih pa se je stisnil v kot pečin, grél si široki hrbet, ako je bilo v zimi, majal z glavo in nerazumno golčal. To je delal vsaki pot, kekar je kaj tehtnega premišljeval. Če ona le ni nehala lizati otroka (njegov izraz), dvignil je počasi svojega rojstva kosti izza peči in ostavil sobo. Kako je vender zala Milka, prav kakor njena mati pred dvajsetimi leti, in ta brezsrčnež jo še pogledati neče, dejala je tiho, pogledala se v ogledalo, njena znana pobožnost jej ni povsem oprostila duše nečimernosti svetne, potem ozrla se je po dekletu in gledala jo na drobno. Nikar ne mislite huđega pri tem, njena sestra, katera je, kamor smo omenili, točila vino v mestu, bila je njej čisto podobna. Ona sama pa je bila silno pobožna. V cerkvi sedela je v klopi pred leco, brala iz nemških mašnih bukev, nosila svečo pri processijah, manjkala ni pri porejunktuli v Ljubljani, rila se skozi kmetsko sodrgo, akopram jej je smrad dušil grlo, da jo je vedno uničil sitni kašelj, kaj ne da, pobožna je bila gospa Poreden! A to še ni vse! O svetem rešnjem telesi pazila je na vsak pogled mladih deklet in vestno vse take prikazni javila svojemu dušnemu pastirju in koliko še družega. Tako čuvala je svojo in družih nedolžnost. Mož, reči moramo, ni bil tako pobožen, pri vojacih zgubil je bil precej te kreposti, časih se je tudi upijanil, a nikdar ne na troške svoje, vedno so gospoda „omcdinerja“ napojili kmetski žulji. Zazdelo se je njegovi ženi, da kako nedeljo zamudi mašo in to potoži gospodu. Ker se je navadno udeležil maše v žagradu, so gospod strogo pazili, je li vedno navzočen ali ne. V našo žalost in na neizrecno škodo našemu junaku, reči moramo, da so se resni dvomi porajali njegovi ženi in gospodu v duši. No, morebiti je bil pa kje drugej, saj

Bogati strije,

kadar je zdrav, in . . .

cerkev je prostorna in čemu bi tudi hodil vedno le v žagrad, saj v hramu božjem reveža sta pred njim berač in bogatin. Tako mislim jaz o tem, in ljubo bi mi bilo, da sem i Vas dovêl do tega prepričanja. Tako sedaj seznanil sem Vas z našim junakom, a naprej povem, da ta ne bode jedini, nastopijo še nekatere vaške (pardon trške) glave, ali vse ob svojem času, kakor v panorami!

Utešena in potolažena šla je gospa Poreden peto nedeljo za malim šmarnom iz župnije domov. Ob kraji velike ceste ležal je tiste trenutke v nezavesti človeka do cela pijanega sedlar Jurij Kavka v mastnem blatu. Ni kričal, mrkim okòm zrl je na cestni tlak pred sabo. Dogajalo se je po čudnem slučaju večkrat, da je njegov nos butnil s pregorko ljubeznijo ob mater zemljo in poljubil blatna tla. Ravno takrat, ko je šla gospa Poreden, zatopljena v misli pobožne in bogaboječe malo korakov pred njim, ozrla se je po pijanci, tedaj je obviselo njegovo môtno oko na temno oblečeni ženski. Studom se je obrnila in hitela mimo pijanca nesramnega. Ne vemo, kake moralčne in fizične sile so se porodile tedaj v njegovem alkohola sitem telesu, ali jake so morale biti, da so vzdignile pijano maso iz mokre blatne ceste. Dasi je hitela brzim korakom pred njim, vzdigovale so se mu pete hitreje in hitreje. Ali ne mislite, da ni bil več pijan, ne, še je odletaval v stran, in da bi načrtal v blatu njegovo pot, kriva bi bila, kakor tir Kamniške železnice. Gospej Poreden pa se je grozno studil odurni pijanec, novi naš znanec, sedlar Jurij Kavka.

Oprostite gospoda, da sem na tak nečuvven način brez vseh poklonov uvel v povest tega junaka. Ne mislite nikar, da je nepotreben. Nasproti temu trditi moram, da je nenadomestiv, kakor tretje kolo pri tricyklu. In ker je temu tako, prav ob kratkem napišimo štiridesetletnega življenja, dolgo povest. Kakor smo rekli, življenje njegovo bilo je staro štirideset let, morebiti nekaj čez. Tisto leto bil je sedlar, prejšnje leto je kosil sočno travo,

reči moramo, da je ž njo ravnal jako usmiljeno, tembolj neusmiljeno z gospodarjevim žganjem. Deset let preje bil je pomočnik v Ljubljani, jako dober sedlar. Še preje bil je v Bosni pri kranjskem polku, kjer jo je prignal do dveh zvezd na vsaki strani (tako govorimo pri nas), žalibože, da so mu jih odtrgali. Še predno je doslužil. Vrnivši se od vojakov, delal je torej v Ljubljani, po smrti svojega brata podedoval je precej imovito domačijo, malo z opeko krito, zidano hišico in nekaj premoženja. S početka šlo mu je dobro in da ne bi bilo županove Metke, morebiti bi še sedaj sedlaril v svoji koči. Vedno je bil pri županu; ali Metka županova vzela je raje starega politiškega uradnika, nego lepega Jurija. Od tedaj pa si je zatopil vse svoje duševne in telesne moči v vinu in žganji, ne toliko radi ljubezni, kot zaradi žaljenega samoljubja in jeze. Tisto nedeljo bil je pijanec, a tak je bil vsak dan, da je le imel denar ali dobre ljudi. Kaj je umel za dobre ljudi znano Vam bode. Tak je bil tedaj: rumen mu je bil obraz, nohtovi žolti, črne brke so mu osivele pod modrorudečim nosom in temnimi motnimi očmi. Pijanec, velik pijanec je bil! — Tako so govorili o njem ljudje po krčmah in pili sami na upanje. Saj pravim, vidite, kaki so ti ljudje na svetu! —

Znati treba.

A.: Si li že čul, da se bode za nedeljski mir tako strogo pazilo, da ob nedeljah niti trafike ne bodejò več odprte?

B.: Prav je. Mene to ne bode prav nič zadelo. Jaz že vem, kako si bodem pomagal.

A.: No, kako?

B.: V soboto si kupim za poldrugi krajcar takozvano „Schuster-Kabanos“ in pet škatljic žvepljenk. S tem bodem prav lahko izhajal do ponedeljka.

kadar je nevarno bolan.

Drobiž.

I.

A.: Ti si bil te dni na deželi?

B.: Bog me, da! Na Notranjskem sem bil.

A.: Srečna duša, da te kar zavidam!

B.: Je že dobro, a vrag me, nekaj me je pa n. pr. tam v** vender šegetalo!...

A. Pa vsaj ne kak — gad, ki bi te bil rad v peto pičil?

B.: Kaj še! — Tam v** imajo zadnji čas dva „gigerla.“ Jeden je „modre“ drugi pa čisto navadne — „rujave“ krvi. Te dni pa se je ta njih barva krvi tako bedasto metamorfozovala, da sta vso drugo „figuro“ dobila.

A.: — Kaj? Saj nista kukca?! —

B.: Nista ne, pa bi bila kmalu postala! — Poslušaj: Neki tamošnji uradniški dami došla je dopisnica, ki jo je pisala svojim ljudem v Ljubljano, za nekaj ur prekasno v roke. Ker je sumila, da je to zakrivila **ška poštarica, poslala je k le-tej jednega teh „gigerlov“ po opravičenje in pojasnilo. S tem je šel pa tudi drugi „gigerl.“ V poštni urad dospel, se prav „gigerlmässig“ predstavita ter zahtevata, kar je dama želela. Poštarica jima pové, da ni ona te zakasnitve zakrivila, a ko sta le „gigerlovala“, jela je naposled — jokati!...

A.: Kaj pa sta sploh imela opraviti ona dva na pošti?

B.: Nič!

A.: Zakaj jima pa ni — vrat pokazala?

B.: Ni bilo več časa, ker sta se — sama ven vrgla.

A.: Jedno ali drugo, za „gigerle“ je to najprimernejši „recept.“

II.

Luka: Ti, on gavemu „ta staremu“ bo pa zdaj predlo, ko ne bo imel več lova v najemu, da bi se ž njim — mastil!

Jaka: Zakaj ne?

L.: Ker bo julija meseca dan v visok najem.

J.: Aha, pravo imaš! Zato pa hodi njegovega zeta sin že zdaj pred lovom na srnjake!

L.: E, pa kaj nese domov?!

J.: I, puško v mraku, da ga nihče ne vidi!

L.: Kaj pa če pride mlađič komu na — „muho“?

J.: Veš, potem bode pa — lov brez srnjaka!

L.: Prav, bode potem vsaj bolj spoštoval — koledar!

III.

X.: Ti, o volitvah je kaplan B-k žugal, da nekater otrok ne pojde k birmi, sedaj pa vendar pojde, kako to?

Y.: Beži beži, kaj ne veš, kaj je jezuvit, ki ga še župnik ne posluša, kamo-li da bi ga škof!

X.: Prav! Vse, kakor pri — Kalanu!

Y.: Kaaj pèk!

V šoli.

Učitelj: (razloživši jim pojem o krivem in dobrem). No kaj storiš potem, če ukradeš Ivančku zemljo, Mirček?

Mirček: „Potem — potem — s nem jo, g. učitelj!

Praktično, ali kako Fekete Janoš uporablja svojo slanino.

Zjutraj namaže škornje ž njo, potem

lase in brke

naposled pa ima še zajutrek.

A-hacelj: V nedeljo teden bil sem pri sv. Petru v cerkvi in videl sem nepričakovan prizor. Johannesbirtov Francelj klečal je vso mašo v zakristiji, v roki imel je molek z jagodami, debelimi kakor orehi, pri molekku pa še velik križ. Tega bi ne bil pričakoval.

B-hacelj: Prav ima, bode vsaj veselje v nebesih nad takim spokorjencem. Ali tebi to ne ugaja?

A-hacelj: Bog ne daj! Še le ljubo mi je, če se kdo spokori. A Franceljnu ne upam popolnoma, ker sicer to ni bila njegova navada, dasi ga rajši vidim, če molek v roki suče in jagode prebira, nego da rabi take odurne izraze, kakor pri volitvah na rotovži, ko je poludne zazvonilo.

C-hacelj: Človek se dandanes prav lahko vara. Jaz bi bil na župnika Malenška gradove zidal. Sedaj pa, ko sem čul, kako proti liberalcem in našim listom na leci rentaci, dobil sem vse drugo mnenje o njem.

B-hacelj: Jaz se pa nisem prav nič zmotil. Takoj s početka sem ga dobro proučil. Razven tega, da ima

jako obsežno brado, sta si s Kalanom podobna kakor dva krajcarja.

A-hacelj: Saj pa tudi ve, zakaj rentači na liberalce in liberalne liste.

C-hacelj: Zakaj?

A-hacelj: Govori se, da je odmenjen za dekana v Ribnico, za njim pa pride Kalan za župnika k sv. Petru.

B-hacelj: Aha! Tako? Torej: namen posvečuje sredstva!

Telegrami „Brusu“:

Brezovica pri Ljubljani: V barji Podpečjo je silno imeniten most. Slavni cestni odbor stolkel je baje vanj že več stotakov, vendar je pa še vedno tako slab in nevaren, da menda le taki čezenj vozijo, ki so konje ukrali.

Domžale: V nas sv. Rešnjega telesa procesija ni šla po navadnem potu. Gospod Strupi so na posestnika Jermána strupeno jezni in ker bi pri njegovem „znamenju“ imel biti blagoslov, zaukazali so spreved po drugem, krajšem potu. Nevolja zaradi tega bila je velika, Bog pa je izvestno imel „veliko dopadajenje“ na taki procesiji, pri kateri je glavno ulogo igralo strupeno sovražstvo.

Domžale: Govori se, da ima Logarjev Francelj toliko slame v . . . i, da jo za steljo prodaja. To ga bodo v ponedeljek v Kranji veseli! — Njegov postrešček, ki ga je v „Slovenci“ tako hvalil, je pa v „lebet“ padel. — Naš gospod Strupi imajo ženskega ogleduha, ki na vse strani voha in ponoči tudi včasih pod kakšno okno stopi.

Dvor na Dolenjskem: V nekih delavskih bukvicah čita se zapisano: Gemeldet. Aufenthalt zuhause generbeitet Gemeindeamt Hof An 16. Mai 1891.

Gorenji Logatec: „V četrtek bila je v Gorenjem Logatci procesija, katera se je vršila ob ogromni udeležbi. Soproga glavarjeva sedela je pred gradom na istem mestu, kjer Vipavke sadje prodajajo. Poleg nje stala je guvernanta. Ves čas, ko je šla procesija mimo, pogovarjala se je s svojo spremljevalko, tudi ko je prišla duhovščina s svetim rešnjim telesom, pogovarjala se je dalje, ne da bi ustala, pokleknila, ali se vsaj pripognila. Na tem ravnanju se je vse skandalizovalo in dasi vem, da treba damam nasproti biti galantnim, ustrezam vendar želji mnogih odličnih Logatčanov, da tako početje javno kritikujem, ker je bilo v pohujšanje in bi se najmanje smelo ondu nahajati, kjer je po socialnem položaju iskati prave omike in blagega srca.

Kranj: Naš okrajni glavar gospod Gstettenhoffer se vrlo rad naudušuje za vse, kar količkaj diši po blaženi nemščini. Tako se je nedavno za nemške pesmi, ki so bile na programu necega ponesrečenega koncerta, tako živo zanimal že naprej, da je svoj „takt zgubil“, še predno so se pesmi peti pričele. Ta neprilichnost pa je tudi drugo domačo in tujo gospôdo dovedla s finim taktom v nespravljiv konflikt. In zgodilo se je, da se je koncert vršil — brez takta. Naravna posledica bila je velika „disonanca“.

Žužemberk: Naš Ščinkovec dobil jih je v Trebnjem petnajst, v Novem mestu pa so rekli, da jih zasluži petindvajset. Ker sta župnik in kapelan bila v kompaniji, je popolnoma pravično, da je Ščinkovec sedaj dobil „Compagniestrafe“.

Dober krojač.

Krojač: Ali to Vam povem, če mi obleke takoj ne plačate, storim z Vami kakor z drugimi velikošolci. Dve, tri obleke jim napravim, a če mi tedaj ne plačajo, odpodim jih, naj si iščejo drugega.

Dijak: Nič ne de! S tem sem čisto zadovoljen.

—n—

Popravek.

Sklicevaje se na § 19. tiskovne postave prosim v Vašem prihodnjem listu sledeči popravek iz 10. štev. od dné 20. maja l. l. gledé dopisa iz Središča priobčiti.

1. Ni resnično, da sem po časti župan postati, kedaj želel; marveč resnica je, da sem že pri predzadnji volitvi za župana voljen bil, ter odklonil in pri zadnji volitvi zopet jednoglasno izvoljen se protivil to čast sprejeti, pa siljen po celem odboru in v navzočnosti ces. kr. okrajnega glavarja prevzel to breme.

2. Ni resnično, da bi bil po izvolitvi obrnil svoj plajšč; marveč resnično je, da sem vedno ostal jednako skrben za blagor občine, ne pa hujskač zoper častito duhovščino, kakor zahtevajo od mene nekateri odborniki.

3. Ni resnično, da bil ponosen na svoje dostojanstvo, kar priča, da prvokrat te časti nisem hotel sprejeti in sem drugokrat njo sprejel, samo po prošnji odbornikov.

4. Ni resnično, da bi bil ponosen na svojo premoženje — kar si je dopisnik iztuhtal, vendar pa mi nikdo dokazati ne more.

5. Ni resnično, da bi bil mislil, da mora le moja veljati in ne sklepi odbora, marveč resnično je da sem jaz izvršil vse sklepe odbora in zato tudi tistega, ki sem se ga protivil rešiti in zaradi katerega se mi je dala nezaupnica, namreč: da sem tirjal dokaz lastninske pravice od nemškega viteškega reda do Središke kapele, s kojim je odbor dobil prežalostni in sramotni odlok.

6. Neresnično je tudi trdenje dopisnika, da se moj sorodnik poslužuje namesto besede — nezaupnica — „za-ušnica.“

7. Ni resnično, da bi bil gospod župnik meni kedaj obljubil, ko bi se moj hram od občine (?) za šolo kupil, ampak istina je, da čujem ta glas prvokrat iz Brusovega dopisnika in povdarjam še to, da za šolo in šolska poslopja ima skrbeti krajni šolski svet — ne pa posamezna občina.

8. Ni istina, da bi gospod župnik meni pomagal ujca podedovati, ker jaz dedič mojega ujca nisem in gospod župnik mi k temu tudi pripomagati ne more.

9. Ni res, da jaz se bi in trgu v sramoto podkopavam vse, za kar se Središčani potegujejo; ampak resnično je, da jaz primoran izvršujem odborove sklepe, če tudi trgu v sramoto služijo — meni ne, ker za nje ne glasujem.

10. Ni istina, da jaz vsak sklep, vsak pogovor občinskega zastopa vestno naznanim gosp. župniku, ker mi to nihče dokazati ne more, dopisnik pa naj vé — da so seje javne.

11. Mar dopisnika teži srce — če jaz moram v seji marsikatero trpko čuti? Tedaj mu svetujem naj tudi obžaluje nekatere odbornike, ki so v predzadnji seji premnogo trpkih slišati morali.

12. Ni torej istina, da sem jaz ovadah „naših častitih duhovnikov.“

V Središči, dné 27. maja 1891.

Jurij Zadravec,
župan.

Na Krakovskem pristanu.

„No, kako so pa počutki? Bos gibts neuches?“

— „I saj vedo, novega fajmoštra imamo. Imajo že dekret.“

„Bos sie nit sagen! Kaj pa sedaj gospod Andrej?“

— „I kaj? Nič hudega jim ne bo. Er is ja so bos schon gewohnt, der Hascher!“

„Kaj pa Razorčev gospod, kaj pa ta poreko?“

— Kaj neki? Skušali bodo prismukniti se zopet v farovž. Saj vedo, a bissel „pipcen“ und a bissel „papcen“ to je glavna reč.

„I freilich, freilich! Razorčev Francelj so „en politiš“ gospod!“

— To pa to! „Za počt!“ No, dobro naj se imajo!

„Oni tudi. Adieu!“

V naglici.

„Oče, v tej le knjigi bral sem, da ljudje prihajajo od opic. Ali je to res?“

„Oče (moten pri pisanji, srdito): Ti morebiti — jaz ne! —n—“

Zabavne naloge.

(Priobčil I. Š.)

I.

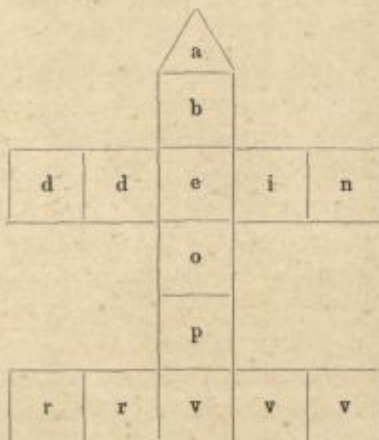
Prijatelju sanjale so se naslednje številke:

13, 10, 19, 21.

19, 21, 1, 23, 6.

katere je tudi stavil. Kaj je dobil.

II

Postavite črke tako, da se bodo čitale tri besede, izklesane na znanem spomeniku na Gospejsvetkem polji pri Celovci.

III.

Tiček sem zrel

Vedno vesel,

Tičke lovim.

Kako? *na liti*

Čitaj nazaj besedo to:

Povedala ti mesto bo

V Italiji. To dobro znam,

Da rekel boš: To je *italija*

IV.

T K O U S V A L P
e i g s e i r o a
r j l t v s z c l
s e e j e l e a a
t v j a r a s l s

Svato p
Fastjsl

Postavite te besede tako, da ostanejo neizpremenjene, a prva gorenja in dolnja vrsta morata povedati imeni dveh mogočnih slovanskih vladarjev.

V.

4 rez
7 ogel
α bota
8 judje
j eden
3 tribog
a bora
n lekar
c soda

Kralj Javna

Pred vsako besedo stavite glasnik, da bodo besede imele drug pomen. Dostavljene črke povedó potem značaj in ime zgodovinskega moža.

(Rešitve in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev skakalnice v 10. številki:

Srce in roka.

Oj, deklica mi ljuba

Oj, črnih ti očij,

Daj ljubljeno mi roko,

Zvestost prisezi mi!

„Kaj bom jaz tebi z roko

Zvestost prisegala?

Kaj vredna je prisega

Z rokò — a brez srca?“

Prav imaš dekle zalo,

Da mi ne daš roke,

Saj roka je premalo

Če mrzlo je srce!

Prav jo je rešil g. I. Š. v S.